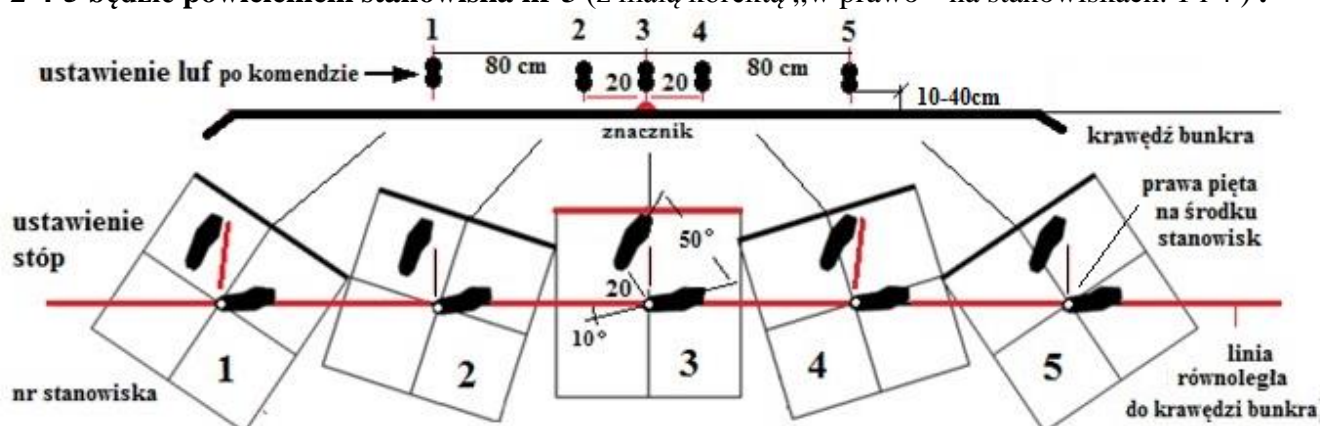

ÓŚ MYŚLIWSKA (Trap) dla początkujących praworęcznych

Podstawa do rozpoczęcia nauki strzelania to: przyswojone zasady bezpieczeństwa, dopasowana kolba, wytrenowany skład (wyrobiona „pamięć mięśniowa”) i odpowiednie wyposażenie (ochrona słuchu itd.) W pierwszą lufę wkręcamy półczok (III) ew. czok $\frac{3}{4}$ (II), w drugą lufę czok $\frac{3}{4}$ (II) lub pełny czok (I)- amunicja trap 24g. Seria to 20 rzutków: 5 rzutków pojedynczych, 5 dubletów i 5 rzutków z podchodu.

1. Na stanowisku na osi ustawiamy się na równo obciążonych nogach, pięty stóp rozstawione na 15-20 cm jak do przysiadu, **broń trzymamy dłuższym chwytem**, palec wskazujący lewej dłoni ułożony wzdłuż czółenka, kamizelka strzelecka obciągnięta aby podczas składu nie zaczepiała się o nią kolba.
2. Przy strzelaniu na osi **nie znamy kierunku w jakim polecą rzutki więc na stanowisku ustawiamy się w kierunku, który będzie nas asekurował do najtrudniejszego rzutka**. Dla stanowisk 1-2 będzie rzutek odchodzący w lewo - dla stanowisk 3-4-5 będzie rzutek odchodzący w prawo. Uproszczony „sposób” by zapamiętać prawidłowe ustawienia na stanowiskach wygląda tak, że **jeżeli za linię odniesienia do naszego ustawienia przyjmiemy linię krawędzi bunkra (lub obrys st. 3)** to prawidłowe ustawienie na stanowiskach 1-2-4-5 będzie powieleniem stanowiska nr 3 (z małą korektą „w prawo” na stanowiskach. 1 i 4).

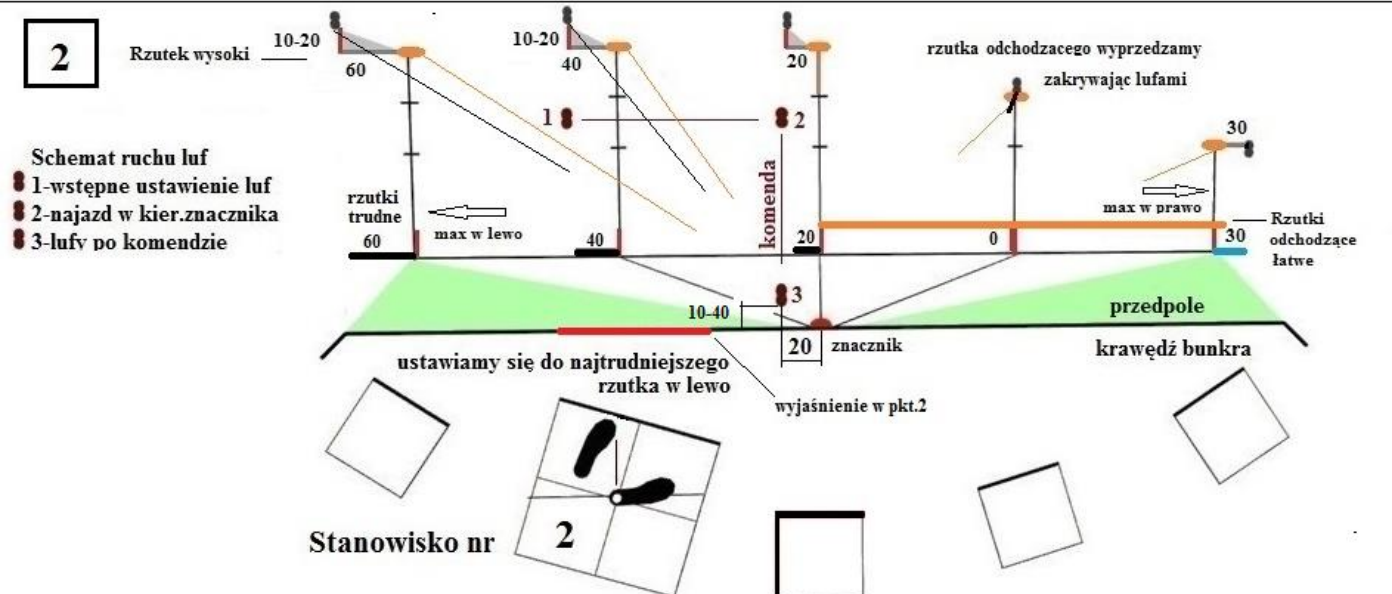
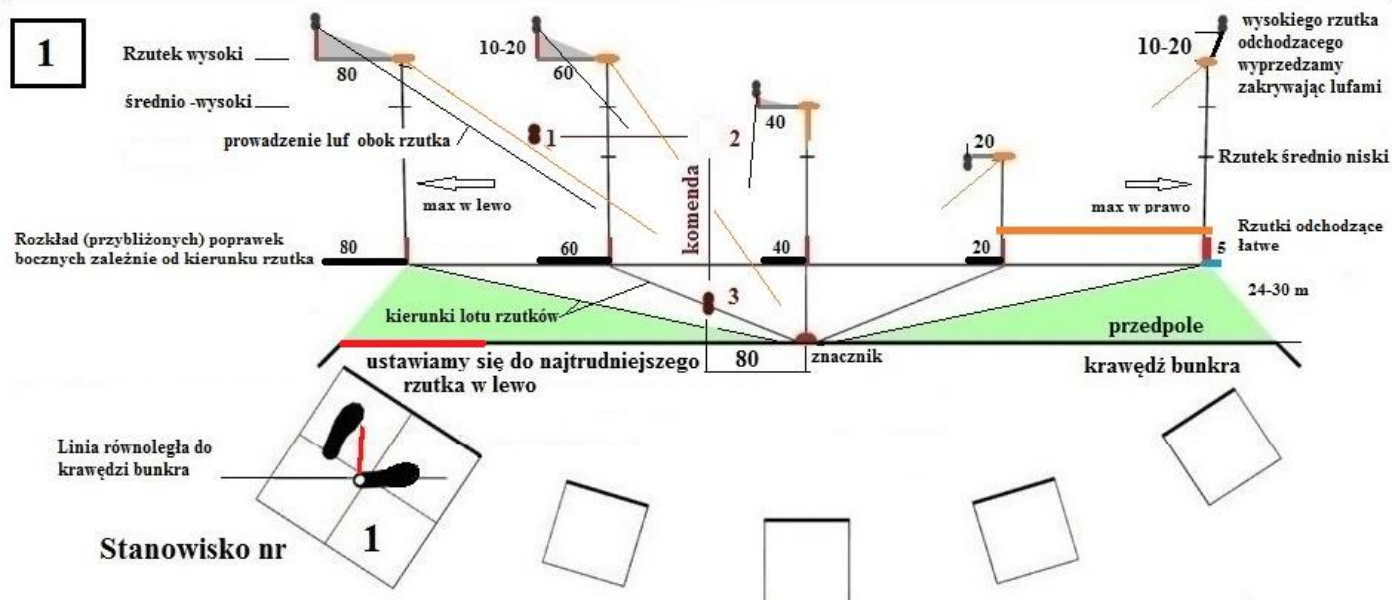
3. Po prawidłowym ustawieniu stóp **zaznaczamy kierunek strzału do najtrudniejszego rzutka (1)** i lekko skręcamy tułów przesuwając lufy w poziomie w kierunku znacznika (2) (patrz schematy graficzne) - **palec na spuście (luz wybrany) - pełna koncentracja**. Odległość ustawienia luf, inna na każdym stanowisku w stosunku do znacznika dodatkowo asekuje nas przed najtrudniejszym rzutkiem dla danego stanowiska.
4. Komenda (2→3) pochylenie i **zjazd luf 10-40 cm nad krawędź bunkra w pionie, ma być spowodowane cofnięciem bioder do tyłu a nie przygarbieniem**, (bardzo ważne). To ruch prostujący tułowia napędzany mięśniami krzyża będzie nadawał szybkości lufom podążającym za rzutkiem. Bardzo ważne jest by w czasie składu obie ręce jednocześnie płynnie podnosiły broń. Jeżeli prawą ręką pociągniemy kolbę do ramienia bez jednoczesnego ruchu do góry lewej ręki to pomimo ruchu prostującego całego tułowia (do góry) lufa zjedzie „w dół” i trudno będzie dogonić rzutka.
5. Po wyjściu rzutka: błyskawiczna ocena toru → skład z prowadzeniem luf „za” lub „obok”, **rzutka** (zależnie od kierunku rzutka- patrz schematy graf.) → płynne wyjście przed rzutka (o poprawkę) → strzał (**lufy w ruchu w czasie strzału** i ciągniemy je jeszcze kawałek dalej nawet po rozbiciu rzutka -dot. rzutków pojedynczych)
6. Na ścieżce podchodowej **ustawiamy się jak dla stanowiska nr 3** (ustawienie i zaznaczenie do trudnego rzutka w prawo) **koncentracja** → komenda (lufy nad znacznik) → ruszamy robiąc **drobne kroczki**. Po wyjściu rzutka **strzelamy go jak najprędzej**, niezależnie na którą nogę wypadnie strzał.
7. Przy strzelaniu dubletów po strzale do pierwszego rzutka natychmiastowy **powrót lufami nad znacznik**.
8. **Bardzo ważne by złapać własny rytm i strzelać rzutki w tej samej odległości od znacznika**.
9. Najczęstszą przyczyną „pudeł” (pomijając umiejętności techniczne) jest zła ocena toru lotu rzutka.
10. Praworęczni płynniej i szybciej ciągną lufy w lewo niż „pchają w prawo” dlatego poprawki dla rzutków lecących w prawo winny być minimalnie większe.

Poprawki w „ pionie” (uwzględniamy dla wszystkich rzutków niezależnie od kierunku) :

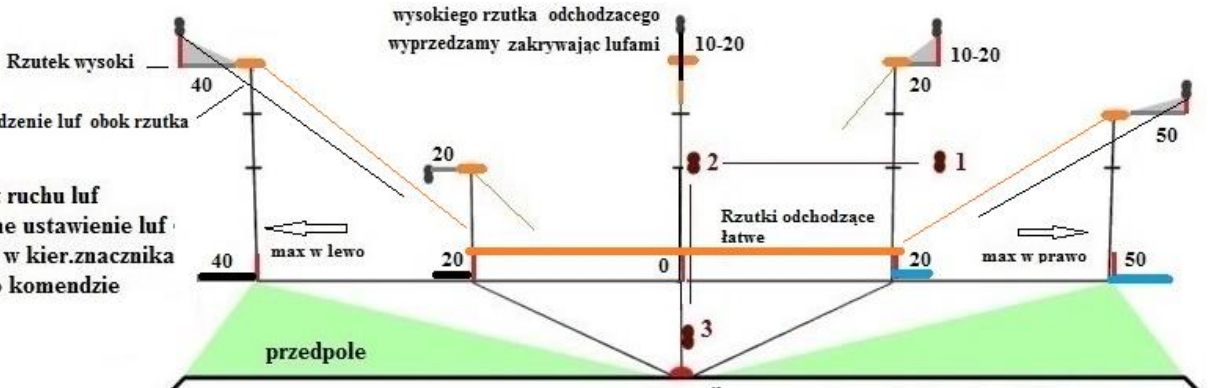
- rzutki idące mocno w górę wyprzedzamy o 10-20 cm (zależnie od dynamiki wyprzedzania).
- rzutki idące lekko w górę strzelamy w poziomie z rzutkiem ponieważ płynny szybki ruch luf w górę „zarzuci” i da nam potrzebne przewyższenie.
- rzutki idące bardzo nisko, strzelane daleko od znacznika (w czasie opadania) strzelamy pod rzutka.

Rzutki łatwe na osi- to rzutki odchodzące (patrz linia — na schematach) dla których poprawkę musimy robić tylko co do wysokości, a poprawkę boczną do ok. 20cm możemy pominąć bo śrut lecąc kolumną o sporej średnicy i tak kryje rzutka. Warto zapamiętać patrząc na schematy jakie sektory są łatwe a jakie trudne dla danego stanowiska i jak zmienia się rozkład tych sektorów porównując ze sobą stanowiska.

Wielkości (**przybliżone**) poprawek bocznych, na schematach poniżej, podane są dla pięciu konkretnych kierunków lotu rzutka wyznaczonych przez linie przechodzące przez znacznik i poszczególne stanowiska strzeleckie. Strzelając korygujemy wielkości poprawek ze schematu zależnie od faktycznego kierunku rzutka oraz jego odległości od znacznika w momencie strzału. Potrzebne „założenie,, (upraszczając) jest sumą odległości zakładanej optycznie przed rzutka i dodatkowej odległości z tzw. „zarzucenia lufami”, uzyskanej przez szybkie dynamiczne wyjście przed rzutka. Dlatego „założenia” są sprawą umowną - **korygujemy je indywidualnie pod swoje tempo i technikę strzelania.** By pogłębić wiedzę teoretyczną warto przeczytać „Strzelectwo myśliwskie” A. Szeremet Naukę strzelania zaczynamy od stanowiska nr 3.

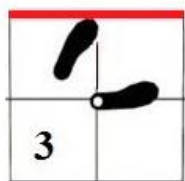

3

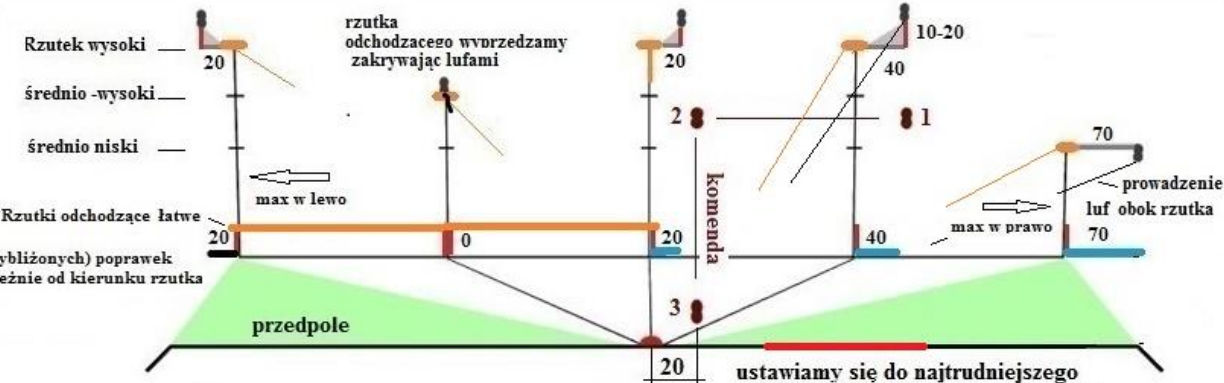

- Schemat ruchu luf**
- 1-wstępne ustawienie luf
 - 2-najazd w kier.znacznika
 - 3-lufy po komendzie

Stanowisko nr 3

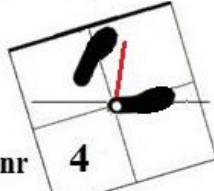

4

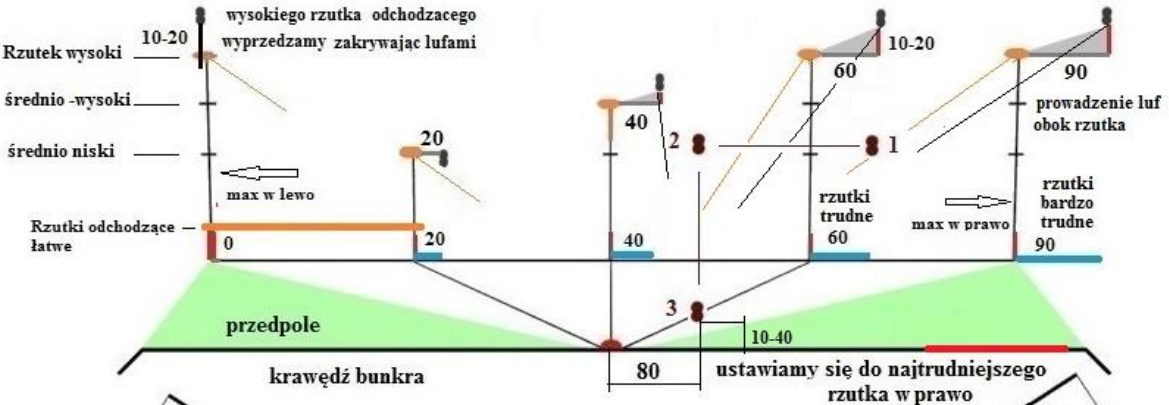

Rozkład (przybliżonych) poprawek bocznych zależnie od kierunku rzutka

Stanowisko nr 4

5

opracował Jacek Karp

Linia równoległa do krawędzi bunkra

Stanowisko nr 5

